

„Det er noget Snak, Jytte! Det er ikke det, jeg bebrejder dig, at du søger Selskab. Men disse kaade Skuespillere og Kunstnere, som du blandede dig med paa Skagen, eller de Folk, som John nu fører dig sammen med — vil du sige mig, finder du virkelig, at det er passende Selskab for dig?“

Jytte trak paa Skuldren.

„Det er Folk, der ikke tager Livet højtideligere, end det fortjener. Derfor synes jeg om dem.“

Der blev igen Stilhed.

Fru Bertha vilde have svaret, men opgav det. Hver Gang hun i den senere Tid forsøgte at tale alvorligt med Jytte, var hun blevet forfærdet over hende. Det var den samme uhyggelige Fatning, hvormed hendes Bror Ebbe var gaaet sin Undergang imøde. Det var den samme ubegribelige Livs-Ligegyldighed, den samme skamløse Selvopgivelse! Ligesom Ebbe holdt hun nok af at more sig; men naar hun kom hjem fra Teatret eller fra Sportspladserne, fandt hun det altsammen saa dumt. Hun, som engang var saa læselysten, aabnede nu aldrig en Bog, kiggede i det højeste i en Revolverroman af den værste Slags for at slaa en Aften ihjel. Det var næsten ikke til at forstaa, at det var det samme Menneske, der allerede som halvvoksen slæbte store videnskabelige Værker hjem fra Bibliotekerne og sad med Fingrene i Ørene og læste Søren Kierkegaard. — Hvad der under Sommerens Besøg paa Storeholt kunde være foregaaet mellem hende og Pastor Gaardbo, havde hun ikke faaet Rede paa; men netop fordi Jytte aldrig næv-